

Aranea

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 90 8954 951 8
Eerste druk 2017
© 2017 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Aranea

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

Hoofdstuk 1

Het was omstreeks lunchtijd dat zij binnenstapte. Hij had net de aantekeningen van zijn afwezige medewerker Henk betreffende een ‘mogelijke ontrouw-zaak’ doorgenomen, toen het voordeurbelletje ging. Hij keek op van zijn gloednieuwe computer. Een vrouw kwam binnen, maar tegen de helverlichte achtergrond van de zonnige straat kon hij haar gezicht niet goed zien.

Pas toen zij *‘Het is inderdaad mijn oude Joost!’* riep, wist hij wie het was.

“Dag Inge, wat een verrassing je weer te zien!”

Ze liet een kort lachje horen, gaf hem een hand en ging op de lege stoel tegenover de zijne zitten. Ze had hem inderdaad al eeuwen niet meer gezien, hem ook nauwelijks gemist, maar toch vond ze het prettig weer tegenover hem te zitten. Hij was nog steeds mager, maar zag er atletisch en gezond uit. Geen jongen meer en toch eigenlijk nauwelijks ouder geworden, stelde ze met enige jaloezie vast. Nog steeds dat kortgeknipte, blonde haar, nog steeds geen bril, baard of snor, nog steeds een aantrekkelijke vent om te zien. Dit was haar oude vriend van de middelbare school, met wie ze avonden samen had gestudeerd in de beslotenheid van haar kamer in

het ouderlijk huis. Na het studeren hadden ze zich altijd ontspannen, zoals tieners die elkaar mogen dat deden eind jaren negentig.

“Ja, het is lang geleden dat we elkaar zagen. Zestien jaar, geloof ik. Jij wilde na ons eindexamen niet mee op vakantie, weet je nog wel? Daarna heb ik je niet meer gezien. Of anders gezegd, ik wilde je niet meer zien. Maar nu liep ik toevallig langs dit pand en zag ik ‘*Joost mag het weten*’ op de voorgevel staan. De naam ‘Joost’ doet me altijd even stilstaan. Gek hè? Een van mijn jeugdtrauma’s! Daarna las ik het bordje ‘*Joost Ternate, Onderzoeksbureau*’ en wist ik genoeg. Ik had van mijn moeder jaren geleden gehoord, dat jij bij de politie was gegaan, maar niet dat je nu blijkbaar voor jezelf bent begonnen. Interessant.”

Hij bekeek haar als een zeldzaam schilderij dat jaren zoek is geweest en nu plotseling was teruggevonden. Inge Kappelhof was ouder geworden, maar had nog steeds dat lange, kastanjebruine haar, waar hij zestien jaar geleden zo verrukt van was geweest. Ook haar mooie mond, die zo goed kon kussen, zag er nog steeds om te zoenen uit. Haar ogen keken wat minder vrolijk dan vroeger, misschien. Ze was ook iets dikker geworden, zag hij, maar nog steeds een heel aantrekkelijke vrouw. Hij realiseerde zich plotseling dat hij haar al die jaren had gemist, zonder het te beseffen.

“Ik heb inderdaad de politieschool gedaan en ben toen weer in Nijmegen terechtgekomen. Twee jaar geleden ben ik inspecteur van politie geworden. Dit jaar besloot ik voor mezelf te beginnen en tot nu toe vind ik het heerlijk. Geen baas meer boven je en toch interessante problemen kunnen oplossen. Dat is eigenlijk wat ik altijd wilde. Zal ik een kopje

thee voor je maken? Dan kun jij vertellen hoe het met jou is gegaan.”

Hij stond op na haar bevestigende knik en zette de waterkoker aan. Hij pakte een theezakje uit het doosje en even later had Inge haar kopje thee. Hij keek haar verwachtingsvol aan.

“Ik ben Engels gaan studeren in Utrecht. Een saaie studie, maar ik heb daar een oergezellige tijd gehad. Ik leerde op een feestje Benno kennen. Hij studeerde rechten en was helemaal mijn type. We gingen al na een jaar samenwonen. Hij wilde de politiek in, had een goede babbel en zat in het bestuur van het CDAJ, de CDA-afdeling voor jongeren. Hij kreeg het voor elkaar, na zijn afstuderen, te worden gekozen in het Europees Parlement namens het CDA. We besloten te trouwen en verhuisden naar Brussel. We hebben een zoon, Karel. Die wordt binnenkort acht.”

Ze zweeg, twijfelend of ze meer zou zeggen. Dat deed ze echter niet.

“Je woont in Brussel? Wat voert je terug naar Nijmegen? Je ouders opzoeken?”

“Mijn vader is gestorven. Mijn moeder zit in een zorghotel. Zij is dementerend en dat is een van de redenen dat ik niet meer in Brussel maar in Nijmegen woon. Ach, ik kan het je eigenlijk best vertellen. De hoofdreden is dat Benno en ik uit elkaar zijn. Hij heeft sinds een jaar een jongere vriendin en ik ben met Karel vertrokken naar Nijmegen. Ik geef nu les op een middelbare school hier. Eenzaam, maar niet alleen!”

“Het spijt me dat te horen, Inge. Maar dapper dat je je eigen weg durft te gaan. Het is gek, maar ik ben nooit meer

iemand tegengekomen op wie ik zo verkikkerd werd als ik toentertijd op jou was. Een van mijn jeugdtrauma's!", liet hij er lachend op volgen.

"Ik ben dus ook eenzaam, maar niet alleen. Ik vind mijn werk geweldig leuk, dat helpt. En ik let een beetje op mijn vader, die ook alleen thuis zit. Hij was overigens de reden waarom ik niet met jou meegang op vakantie. Ik moest kiezen tussen thuis blijven of geen financiële steun meer voor mijn verdere studie. Ik was net achttien en had besloten naar de politie-school te gaan. Zo neem je, of je wilt of niet, beslissingen die je hele leven blijven doordreunen. Het is niet anders."

Ze keek hem peinzend aan, zonder iets te zeggen. Daarna keek ze op haar horloge, stond op en trok haar korte jas wat dichtert om zich heen.

"Bedankt voor de thee, Joost. Ik moet naar huis, anders staat Karel voor een gesloten deur. Misschien heb ik een onderzoekarweitje voor je. Ik moet daar nog even over nadenken. Kan ik morgen tegen vier uur in de middag nog even langskomen?"

"Natuurlijk, Inge, graag zelfs. We zijn nog niet zover dat we hier overwerkt raken. We kunnen wat extra inkomsten altijd gebruiken. Dus hoop ik je te zien verschijnen, morgenmiddag rond vier uur."

Ze knikte kort en gaf hem een hand, terwijl hij de deur opende om haar uit te laten. Hij keek haar na, maar ze keek niet meer om.

De volgende dag, het was iets na vier uur, stapte ze het bureau weer binnen. Ze had een charmant en duur mantelpakje aan. Joost had het idee dat ze ook nog vlug even naar

de kapper was geweest, want haar weelderige bos haar zag er buitengewoon verzorgd uit. Haar lippen waren gestift en vroegen om een kus. Die kwam echter op haar wang terecht. Hij had de thee al gezet en nodigde haar uit in zijn werkkamer.

“En”, begon hij het gesprek, “heeft je nadenken nog wat opgeleverd?”

Ze keek hem ondeugend aan. “Eigenlijk had ik gistermiddag al besloten je in vertrouwen te nemen, maar ik moest het nog even met iemand overleggen. Het is eigenlijk het probleem van een collega van mij. Geloof jij in toeval, Joost?”

Hij werd verrast door de plotselinge wending van het gesprek en was te praktisch ingesteld om op zo’n filosofische vraag een direct antwoord paraat te hebben.

“Hoe bedoel je dat, Inge? Toeval bestaat, hoewel sommige mensen dat liever ‘voorbeschikking’ noemen. Anderen denken weer dat alles door een hogere macht wordt gestuurd. Ik hoor niet bij die laatste groep, dacht ik!”

“Dan zal het wel toeval zijn, Joost. Moet je je voorstellen. Gistermorgen, tijdens koffietijd, had ik een serieus gesprek met een collega, Peter van Rijckevorst. Hij vertelde mij dat zijn tweelingbroer al een maand spoorloos is. De politie heeft van alles geprobeerd, maar hem niet gevonden. Peter zit er echt mee. Hij vertelde dat hij al weken niet goed slaapt, maar kan geen goede oplossing bedenken. De politie heeft het zoeken gestaakt en zijn broer is nog steeds niet gevonden. Hij vroeg me wat ik zou doen in zo’n situatie. Ik suggereerde toen om een goede privédetective op de zaak te zetten. Dat idee had hij ook overwogen, vertelde hij, maar hij kent eigenlijk niemand uit die beroepsgroep. Je kunt zo

iemand natuurlijk wel van het internet plukken, maar dan heb je altijd het probleem dat het een onbekende is. Iemand van wie je niet weet hoe goed hij of zij is, of die persoon te vertrouwen is, enzovoort. Diezelfde middag, een paar uur-tjes later dus, wilde ik wat kopen in de stad en ik loop jou en je onderzoeksbureau tegen het lijf. Is dat geen toeval?”

“Nee, lieve Inge, dat is geen toeval, dat is voorbeschikking”, monkelde Joost glimlachend. “Laat die Peter van Rijkevorst maar langskomen. Het lijkt me best een interessante zaak, eerlijk gezegd. En wij zijn, behalve goed, ook beslist te vertrouwen!”

“Precies, dat dacht ik ook. Ik heb Peter gisteravond gebeld en vanmorgen vertelde hij me, dat hij het graag met jou wil proberen. Hij maakt nog deze week een afspraak.” Een brede glimlach krulde daarna op haar gezicht. “Hij gelooft namelijk in voorbeschikking!”

Joost keek zijn oude vriendin waardierend aan. Wat was ze nog leuk en aantrekkelijk! Dat hij haar nu weer was tegengekomen, na zoveel jaren, dat was natuurlijk ook voorbeschikking. Hij beloofde zichzelf, haar niet opnieuw te laten ontsnappen en trok de stoute schoenen aan.

“Lieve Inge, het is toch wel erg toevallig dat we elkaar na zestien jaar weer hebben ontmoet. Of misschien zelfs voorbeschikking! Ik stel voor dat we dat gaan vieren. Heb je zin om een keer samen te gaan eten? Tenminste, als je dat kunt regelen met je werk en je zoontje. Dan kunnen we ongestoord weer eens bijpraten, want in zestien jaar is natuurlijk veel gebeurd.”

Haar antwoord was een stuk positiever dan hij had verwacht. “Ik weet iets beters, Joost. Het is nu dinsdag en ik werk vijf

dagen in de week. Ik stel voor dat je zaterdag bij ons komt eten. Kun je Karel, mijn zoon, ontmoeten en mijn appartement bewonderen. En natuurlijk, dan kunnen we ook bijpraten, want wat ik mij herinner van vroeger is, dat bijpraten met jou altijd heel gezellig was.”

Ze had dat laatste op ernstige toon en met een ondeugende twinkeling in haar ogen gezegd en Joost geloofde het maar al te graag.

“Hoe laat zal ik dan bij je zijn, Inge?”

“Laten we zeggen, rond vijf uur in de middag. Dan drinken we een glaasje, we eten met z’n drieën, ik breng Karel naar bed en daarna kunnen we praten. Wat dacht je van zo’n programma?”

Hij hoorde weer even de oude Inge. *‘We gaan studeren, Joost, en daarna kunnen we wat praten en ons ontspannen. Anders kan ik echt niet slapen!’*

“Een heel aantrekkelijk vooruitzicht, Inge. Ik zal er zijn.”

“Ik zal mijn adres en telefoonnummers even opschrijven.”

Nadat ze dat had gedaan, stond ze op en trok haar jas aan. Hij gaf zijn kaartje ‘voor het geval dat’ en bracht haar naar de deur. Ze namen afscheid als twee oude vrienden. Wat ze natuurlijk ook waren.

Hoofdstuk 2

Hij stelde zich voor als Peter van Rijckevorst. Henk zag een vormelijk geklede man, lang en mager, blond haar, geen baard of snor, een intelligent, rustig gezicht met een mooie, rechte neus. Zijn ogen bekeken de omgeving door een bril-letje met vergulde omranding. Kortom, een heer.

Henk, de assistent van Joost, zat achter de computer en vroeg wat hij voor de heer Van Rijckevorst kon betekenen. De heer gaf aan dat hij een afspraak had met Joost Ternate. Henk antwoordde dat dit klopte en dat de grote detective in zijn werkkamer zat. Hij klopte op de deur en opende die na dat hij een goedkeurend geknor hoorde. Hij stelde de nieuwe gast voor en wees op een stoel tegenover de inspecteur. Daarna sloot hij zorgvuldig de deur en ging weer achter zijn pc zitten.

“Hartelijk welkom, mijnheer Van Rijckevorst. U bent een collega van Inge, heb ik begrepen.”

“Inderdaad. Zij raadde mij aan met u te gaan praten. Inge heeft u misschien al wat verteld, dus vergeef me als ik in herhaling val. Mijn tweelingbroer Paul is sinds een maand verdwenen en niemand weet waar hij is gebleven. De politie in Groesbeek, waar hij woont, doet haar best, maar dat

heeft tot nu toe niet veel opgeleverd. Ik wilde u vragen mij te helpen hem te zoeken. Te ontdekken wat er met hem is gebeurd. Onze familie is vrij bemiddeld, dus over de kosten hoeft u zich geen zorgen te maken.”

Joost had tijdens deze monoloog geknikt wanneer dat nodig was, maar hief zijn hand om verdere uitleg te voorkomen.

“Een heel interessante zaak, mijnheer Van Rijckevorst, maar niet perse betrouwbaar, denk ik. Vindt u het erg wanneer mijn collega Henk Zwijnbergen bij dit gesprek aanwezig is? Hij zal waarschijnlijk toch worden betrokken in dit onderzoek, dus misschien is het beter als ook hij uw antwoorden hoort op mijn vragen. Is het goed dat ik hem erbij haal?”

De heer Van Rijckevorst knikte instemmend. “Natuurlijk. Ik neem aan dat hij net zo betrouwbaar kan omgaan met mijn mededelingen als u dat doet. Nee, haalt u hem er maar gewoon bij.”

Joost liep naar de deur en wenkte Henk, die zijn computer afsloot en even later, ballpoint in de aanslag, met een blocnote op tafel naast hem ging zitten.

“Mijnheer Van Rijckevorst, vertelt u mij eerst precies sinds wanneer uw broer is verdwenen.”

“Ik zal u vertellen wat ik van de politie hoorde. Op dinsdag negen augustus, ongeveer een maand geleden dus, tussen half twaalf en twaalf uur ging mijn broer een eindje wandelen. Hij had alleen een wandelstok bij zich. Daarna heeft niemand hem meer gezien. Niemand wist ook waar hij heen ging en of hij een afspraak had. Er stond niets in de agenda die op zijn bureau lag. Ogenschijnlijk ging hij gewoon een wandelingetje maken.“

“Dat is duidelijk. Kunt u wat meer vertellen over uw broer? Is hij getrouwd? Wat deed hij voor de kost?”

“Hij is ruim een jaar geleden getrouwd. Met een kunstenaress, een heel aparte kunstenaress, mag ik wel zeggen. Zij maakt beelden en dat soort dingen. Haar naam is Judith Vennekoor. Toevallig net zo oud als mijn broer en ik, eenenveertig jaar. Hij is verleden jaar bij haar ingetrokken. Zij woont in een grote boerderij in Groesbeek, tegenwoordig gemeente Berg en Dal. Hij kende haar nog niet zo lang, maar hielp een tentoonstelling van haar werk te financieren. Kort daarna zijn ze getrouwd. In alle stilte, alsof er haast bij was. Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik het een wat ondoordachte beslissing van mijn broer vond. Ik ben misschien een beetje ouderwets, maar trouwen als je elkaar nog maar zo kort kent, vind ik niet verstandig. Ook al ben je volwassen. Daarbij komt, dat zij reeds twee keer eerder getrouwd was. Eenmaal gescheiden en haar tweede echtgenoot is door een huis-tuin-en-keuken ongeluk overleden. Nu is haar derde man spoorloos verdwenen. Ik heb discreet wat navraag laten doen en hoorde dat zij een ‘mannenverslindster’ zou zijn. Een soort Zwarte Weduwe, als u dat wat zegt. Mijn broer heeft zich dat niet volledig gerealiseerd, vrees ik.”

Hij sprak het woord ‘mannenverslindster’ fluisterend uit, alsof hij bang was dat zij hem kon horen.

Joost wist niet precies wat hij zich moest voorstellen bij een mannenverslindster, maar voelde haarfijn aan dat het een eng gevoel moest geven om met zo iemand getrouwd te zijn. “Nu is hij dus verdwenen!”

“Inderdaad. Judith vertelde het mij twee dagen later. Paul was de deur uitgegaan en niet meer thuisgekomen. Hij ging

een wandeling maken, had ie gezegd. Ze hebben die avond van de negende augustus en de dag daarna de hele omgeving afgezocht, maar hem niet gevonden.”

“Opmerkelijk. Meestal vind je wel sporen of zoiets. Was er iets voorgevallen tussen hem en zijn vrouw? Een ruzie of zo?”

“Niet dat ik weet. Judith noch mijn broer vertelden mij veel over hun huwelijk. Ik ging wel eens bij hen bridgen. Ik speelde dan met mijn broer, Judith meestal met Wim Baeten, de makelaar van Groesbeek, of met Hans Michielsens, een arts die op het Radboudziekenhuis werkt. Judith is een vrij fanatieke bridger. Zij speelt regelmatig, maar niet in een club of zo. Tijdens of na het bridgen hadden we het meestal over haar werk en de opdrachten die ze had gekregen of zou krijgen. Ik merkte eigenlijk nooit iets van bijzondere spanningen in hun huwelijk.”

“Hm, wat wilt u eigenlijk dat wij doen. Zoeken naar het lichaam van uw broer heeft niet zoveel zin, begrijp ik. Dat heeft de politie al gedaan.”

“Dat is correct. Maar er is nog iets.” De heer Van Rijckevorst keek wat ongemakkelijk. “Ik hoorde van een vertrouwenspersoon, dat Judith eergisteren een advertentie heeft geplaatst. In de Gelderlander. Ik heb het voor u uitgeknipt.”

Hij gaf Joost een klein stukje krant en Joost las de advertentie.

“Jonge vrouw, kunstnares, 30+, financieel onafhankelijk, zoekt gezellige bridgpartner voor thuisbridge. Niet ouder dan veertig jaar. Nijmegen of omgeving. Brieven onder nummer”

Joost krabde zich achter de oren.

“Als deze advertentie van mevrouw Vennekoor is, zoals u beweert, dan heeft ze zich blijkbaar verzoend met het feit,

dat haar man niet meer terugkomt. Dat is wel raar, want zolang wordt hij nog niet vermist.”

“Precies, dat dacht ik ook. Dan is er nog iets. Via de politie van Groesbeek en zijn thuisbank heb ik inzage gekregen in de financiële bescheiden van mijn broer. Ik heb u al verteld dat onze familie vrij vermogend is. Paul en ik en onze oudere broer Leo beheren het vermogen. Maar onze eigen inkomsten en uitgaven staan daar volledig los van. Ik heb de bankafschriften van Paul mogen bekijken. Ik zag dat mijn broer de laatste tijd regelmatig flinke bedragen contant opnam van zijn privérekening. Waarom weet ik niet. Daarnaast boekte hij automatisch geld over naar de rekening van Judith en naar een rekening op naam van een zekere mevrouw Hermans in Sittard. Dat laatste bevreemdt mij zeer. Ik heb haar naam nooit horen noemen en vraag me af waarom Paul dat deed. Hij stuurde maandelijks een bedrag van ruim duizend euro naar die mevrouw, dat is toch niet niks. Hij schijnt dat al jaren te doen. De politie in Groesbeek is dat nu aan het uitzoeken. De betalingen aan Judith lijken minder vreemd. Dat is zijn bijdrage aan hun levensonderhoud, vertelde ze mij. Zij hebben een volledig gescheiden financiële huishouding. Waar hij die contante opnames voor nodig had, blijft een raadsel. Vreemd is ook, dat er de eerste weken na zijn verdwijning geld is opgenomen met zijn pasje en pincode. Eerst in Nijmegen, later in Arnhem en in Afferden. Of dat door mijn broer is gedaan? Ik denk het niet. Het gebeurde altijd 's avonds. Op de camerabeelden zag de politie alleen een vrij forse figuur met een capuchon over het hoofd. Waarschijnlijk een man, maar dat is niet zeker. Ik heb afgelopen week de bank gevraagd de kaart te blokkeren. Dat zal inmiddels wel zijn gebeurd.”

“U zei dat u en uw broer vrij vermogend waren. U geeft les op een middelbare school. Wat deed uw broer voor de kost? Of rentenierde hij alleen maar?”

“Het vermogen zit in een stichting. Daar kunnen wij eigenlijk niet aankomen, behalve in noodgevallen. De verdwijning van mijn broer is zo’n noodgeval, hebben mijn oudste broer en ik gisteren besloten. Het zijn eigenlijk aandelen en opgespaarde dividenden van ons familiebedrijf, dat wordt gerund door onze broer Leo. Paul was vroeger beleggingsadviseur bij de ING-bank, maar rond de eeuwwisseling is hij voor zichzelf begonnen. Hij had een prima neus voor aandelen die het goed zouden doen. Zijn grootste klapper was wel Google. Die kocht hij in de jaren negentig voor tachtig dollar per stuk, maar ze gingen tijdens de internetbubbel wel twintig keer over de kop. Hij verkocht ze weer op tijd, wat ook weer heel slim was.” De heer Van Rijckevorst trok een zielig gezicht. “Ja, dat heb ik als hardwerkende ambtenaar dikwijls van hem moeten horen. Bij hem vergeleken ben ik een arme sloeber.”

“U zei dat de financiële zaken van Judith en uw broer volledig gescheiden waren. Betekent dat ook dat zij niets erft als hij overleden mocht zijn?”

“Dat is correct. Mijn broers en ik hebben dit soort zaken uitgebreid besproken en het is notarieel vastgelegd. Zijn vrouw, Judith dus, erft niets en kinderen heeft hij niet. Al zijn eigendommen gaan naar de stichting, mocht hij zijn overleden.”

“Okay, ik denk dat we voorlopig voldoende weten. Uw broer is verdwenen zonder enig bericht achter te laten. Het is niet ondenkbaar dat er iets ernstigs met hem is gebeurd. Mogelijke betrokkenen moeten we zoeken in de kring van

Judith Vennekoor, zijn echtgenote, die nu op zoek lijkt te zijn naar een nieuwe partner om bridge mee te spelen. Het betaalpasje van uw broer is nog een paar maal gebruikt, waarschijnlijk niet door hemzelf.”

“Klopt allemaal. Misschien is het zinvol als u probeert kennis te maken met mijn schoonzus. Ik kan u introduceren, als u dat wilt.”

Joost schudde zijn hoofd.

“Ik ben het met u eens, dat ik de situatie ter plaatse moet gaan bekijken. Het liefst als onbekende nieuwkomer. Ik heb vroeger bridge gespeeld en mijn vader is een heel goede bridger. Met een paar lesjes van hem kan ik, hopelijk, goed meedoen met mevrouw Vennekoor. Ik denk dat ik op de advertentie zal reageren, als een eerste stap om haar te leren kennen. Mocht zij mijn bereidwilligheid als nieuwe bridgepartner te fungeren afwijzen, dan moeten we iets anders verzinnen.”

Daarna schoof hij een voorgedrukt vel papier naar de leraar toe.

“Ik zou graag willen dat u deze opdrachtbevestiging volledig invult en tekent. Dan kunnen we aan de slag. Ik zal u regelmatig op de hoogte brengen van onze vorderingen. U kunt de opdracht altijd intrekken wanneer u wilt.”

Nadat de heer Van Rijckevorst was vertrokken, wendde hij zich tot Henk.

“Henk, wil jij het doopceel lichten van mevrouw Vennekoor? Zoek uit hoe haar financiële situatie is, of ze schulden heeft, enzovoort. Als succesvol kunstenaars zal ze beslist werken hebben verkocht. Maar je weet nooit of iemand niet verborgen schulden heeft, of uitgaven doet die niet goed

thuis te brengen zijn. Probeer ook te achterhalen waarom mijnheer Paul de rekening van mevrouw Hermans spekte met een maandelijks toelage.”

Diezelfde avond schreef hij een brief aan de Gelderlander als een reactie op de advertentie onder nummer ... Eerder al had hij met zijn vader gesproken om te vragen of die hem een paar bridgelesjes kon geven. Zijn vader had enigszins verbaasd, maar ook verheugd gereageerd.

“Zo, ben je eindelijk verstandig geworden, Joost! Natuurlijk wil ik je bridgekennis graag bijspijkeren. Je kunt nog heel veel van mij leren, hoor! Ik heb je wel eens gezegd dat jij je talenten onvoldoende ontwikkelt, maar dit is een mooie stap vooruit. Laten we daar volgende week woensdagavond, als je toch komt, maar direct mee beginnen!” Hij had geantwoord dat zo veel haast misschien niet nodig was. Hij had op de politieschool best vaak bridge gespeeld en het Acol-biedsysteem zat nog redelijk goed in zijn geheugen. Het bieden van te spelen contracten, een van de moeilijke onderdelen van het bridge spel, leek dus niet het grootste probleem. Waar het hem aan ontbrak, was de ervaring met het spelen. Kon zijn vader hem daarbij helpen? Zijn vader antwoordde bevestigend. Ze konden een aantal spellen op de computer spelen. Zijn vader had daar een bridgeprogramma op staan, waar je je spel goed mee kon oefenen, verzekerde hij. Hij wilde wel het commentaar leveren, als Joost iets fout deed.

“Biedafspraken kun je in je hoofd stampen, Joost, maar goed spelen kun je alleen maar leren door veel te spelen. Zoals ik dat doe”, had vader op zijn dominante manier gezegd. Joost wist dat zijn vader twee avonden per week aan

bridge besteedde, dus hij moest wel een heel goede bridge-speler zijn.

Inge Kappelhof woonde in een smaakvol ingericht, niet al te groot appartement op de tiende verdieping van een torenflat. Het uitzicht op een kleine bosschage was prettig rustig. Ze had een balkon op het zuiden, maar het miezerde buiten, zodat ze binnen bleven zitten. Ze zag er fleurig en jong uit in haar hooggesloten witte bloes met lange, zwarte rok. Het lange kastanjebruine haar viel verleidelijk in haar hals. Haar lippen waren lichtrood aangezet. Ze had het bosje bloemen dat hij had meegebracht in een vaas op de tafel gezet en voor haar gast een biertje ingeschonken. Zelf nipte ze aan een glaasje witte wijn. Om het gesprek op gang te laten komen, liet ze hem wat foto's zien van haar zoon Karel en van haar studietijd, en vertelde ze over haar huidige werk als lerares Engels.

“Vind je lesgeven leuk?”, vroeg hij belangstellend.

“Ja, het is heel leuk werk, lesgeven. Ik kan ook verrassend goed met die pubers opschieten. Misschien komt dat omdat ik zelf zo'n geweldige puber ben geweest, vroeger”, voegde ze er schuld bewust aan toe.

“Dat vond ik niet”, verzachtte Joost haar oordeel. “Ik vond juist dat jij zo precies wist wat je wilde. Jij stelde grenzen aan je eigen gedrag en daar konden anderen weinig aan veranderen. Ik heb dat wel eens geprobeerd, maar kreeg altijd de kous op de kop.”

Ze glimlachte. “Jongens als jij wilden maar één ding! En ik vond dat risicoloze vrijen dat we deden eigenlijk veel fijner. Wat waren we toen nog heerlijk jong!” Na deze verzuchting gaf ze hem een zoen op zijn wang en stond op. De keuken riep. Hij